

Ama Çok Erken

– Lütuf VELİ · 03 Mayıs 2010

Hiç böyle görmemiştim geceyi, hem ağlarken.
Yaprağın suskusu ondan.
Rüzgar uzaklardan haber getirmiş.
Mektubun ucu yanarken,
Düнде yitik, özlemlerim,
Hasrete yüreğim kanarken...

Yağmur damlaları toprak kokuyor,
Gözlerimden çığıl çığıl akarken.
Bak işte burası gurbete giden yolmuş,
Güneş tepelere küserken,
Kızılığına muhtacım.
Yüreğim devranında yanarken...

Susamıştım ,dudaklarına düşen alev misali.
Fevaranım gök kubbede yankılanırken.
Meğer ,hasretlerde güller de solmuş.
Ben ,bülbüle sitem ederken.
Tabip hasta,yok onda ilacım.
İlenmek değil amma,kahrederim giderken...

Zaman yolcusunu bekler,gelmişler gidecekler...
Kendisini daha baharında sanırken.
Erken ya da geç ,zaman dolmuş.
Sevdaya vurgun,aşka inanırken...
Tüm bedenimi kaplar, sol yanımdan sancım.
Bana mı davetiye,ama...ama çok erken...
Ama,Çok erken...